

в' обявихъ, че Хенрихъ починаъ. Отъ тозъ часъ насетнѣ ты не бѣше вече тѣй, както първенъ, привързана къмъ свѣтъ-тъ и къмъ славъ-тъ му; но станъ нѣщо по разумна, и зе често да прочита библиѣ-тъ.

Но да ся обърнемъ пакъ къмъ нашего Хенриха. Понеже повече-то хора не обичятъ да размыслятъ за смъртъ-тъ, и помного-то отъ хора-та гледать само на единъ-тъ сѣрбнъ нейнъ странъ, на мѣсто да ъ гледать съ очи-тъ на вѣрж-тъ, и да ся радувать за отхожданіе-то на душиѣ-тъ въ небе-то; за туй азъ ще ся постараѣ да свършиѣ по скоро моѣ-тъ повѣсть. На другой день, въ Недѣлѣ, часъ-тъ по 12 Хенрихъ ся освободи отъ врьскы-тъ на този свѣтъ, духъ-тъ възлѣтъ *къмъ Бога, който го даде.* (Еккл. 12. 7) Умираніе-то му бѣше тихо, макаръ и да не бѣше безъ мъки: *Да бѣдѣтъ нашы-тъ сътнни как-то негова-та сътнина!*

Г-нѣ и Г-жа Баронъ и Бузи бавачъ-тъ Хен-